

Arrest

nr. 225 576 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Arabische origine, afkomstig uit Ahwaz. Uw ouders, twee zussen en een broer kwamen om bij bombardementen in 1360 (Perzische tijdsrekening, komt overeen met 1980-1981 in de westerse tijdsrekening). U werd nadien opgevoed door uw oudere zus S. (...) en uw grootouders. Van 1376 tot 1378 (1997-1998 tot 1999-2000) deed u uw legerdienst. In 1385 (2006-2007) huwde u met H. P. (...). Na uw legerdienst werd u aangeworven bij de Sepah Pasdaran (Islamitische Revolutionaire Garde), meer bepaald bij de Ettelaat van de Sepah (Mo'avenat Ettelaat Sepah, inlichtingendienst van de revolutionaire garde). Daar werkte u bij de afdeling operaties. Gedurende uw dienstjaren weigerde u verschillende malen een bevel van uw overste, bijvoorbeeld

omdat u geen agressie wou gebruiken of omdat u geen wapen bijhad, en moest bijgevolg verschillende malen in voorhechtenis zitten. In 1391 (2012-2013) had u een operatie in de wijk Mallasjiyeh. Daarbij raakte uw collega, Y. N. (...), gewond. Een andere agent van de Nirouye Entezami (reguliere politiedienst) overleed tijdens de operatie. U werd er nadien van beschuldigd uw collega niet genoeg beschermd te hebben. Eerst bracht u een maand door in voorhechtenis. Daar werd u mishandeld en misbruikt door twee agenten, Z. R. M. (...) en A. M. (...). Nadien werd u veroordeeld door de militaire rechtbank tot een gevangenisstraf van vijftien dagen. In die periode werd u opnieuw door dezelfde mannen seksueel mishandeld en geslagen. U moest nadien een aantal formulieren ondertekenen waarin u verklaarde dat u geen klacht zou indienen tegen hen. Na uw vrijlating begon u uw vertrek uit Iran te plannen. Uw paspoort werd echter geblokkeerd en u kreeg geen toestemming van de Ettelaat van de Sepah om een nieuw paspoort aan te vragen. Pas na een drietal jaar, met een aanbevelingsbrief van de vrijdagsimam M. D. (...), voor wie u vroeger gewerkt had, kreeg u de toestemming om een paspoort aan te vragen en Iran te verlaten. U kreeg een paspoort onder uw valse naam die u gebruikte bij Ettelaat, M. S. (...). Onder het mom dat u een tentoonstelling zou gaan bezoeken in Parijs, kreeg u een visum voor Frankrijk. U verstopte uw wapen en uw walkietalkie door ze te begraven onder de grond bij een boom bij uw huis in Ahwaz, Shahour. Ongeveer op 15/07/1395 (6 oktober 2016) verliet u uw woning in Ahwaz, die ter uwer beschikking gesteld was van de Ettelaat van Sepah. U ging een aantal dagen naar uw zus in Ghazwin, en uw echtgenote en kinderen bleven daar. Nadien ging u terug naar Ahwaz, waar u nog een tweetal dagen verbleef bij uw vriend, M. O. (...). Een vriend genaamd D. (...) regelde een vliegticket voor u. Op 24/07/1395 (15/10/2016) vertrok u uit Iran. U ging met het vliegtuig via Turkije naar Frankrijk. Daar werd u opgewacht door leden van de Ettelaat (inlichtingendienst) die in Frankrijk verbleven, onder andere M. T. (...) en S. B. (...). Zij namen meteen al uw documenten af en brachten u naar een residentie van de Ettelaat in Frankrijk. U ging de dagen nadien met hen Parijs bezichtigen en zocht voortdurend naar een kans om te ontsnappen. Toen M. T. (...) en S. B. (...) in een kledingwinkel waren om iets te kopen, liep u weg. U nam contact op met H. (...), een Iraanse vriend die u online had leren kennen en in België verbleef en hij kwam u ophalen in Parijs. Eind oktober 2016 kwam u aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2016. Uw echtgenote en kinderen verhuisden na uw vertrek naar Qazvin, bij uw zus. Rond de 9e of 10e maand in 1396 (november/december 2017- december/januari 2018) kwamen agenten van Ettelaat langs bij uw zus om te informeren naar de verblijfplaats van uw echtgenote. U besloot dat uw echtgenote en kinderen voor hun eigen veiligheid moesten verhuizen. Zij verblijven momenteel in Karadj, waar ze opgevangen worden door een vriend van u, S. S. (...). Op 3/1/1397 (23 maart 2018) namen agenten van Ettelaat uw schoonvader, R. P. (...), mee. Hij werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw echtgenote en over de verstopplaats van uw wapen. Hij werd tien dagen vastgehouden en werd mishandeld. Nadien werd hij vrijgelaten op borg. Hier in België ging u een aantal keren naar de kerk. U wil geen moslim meer zijn omdat u door moslims verkracht en vernederd werd. Uw Iraanse vrienden, met wie u naar de kerk ging, geraakten echter in een conflict.

Sindsdien bent u zelf niet meer naar de kerk gegaan. U beschouwt zich bovendien niet als een christen. U vreest bij een terugkeer naar Iran geëxecuteerd te worden of een lange celstraf te krijgen wegens uw desertie en omdat u uw dienstwapen niet heeft teruggegeven.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Iraans rijbewijs, uitgereikt op 03/4/1394 (25 juni 2015), een kopie van de voorkant van uw kart-e melli (identiteitskaart); een kopie van uw shenasnameh (geboortebboekje), afgegeven op 30/11/1357 (19 februari 1979); een kopie van uw huwelijksboekje, uitgereikt op 20/10/1385 (10 januari 2005; uw Belgische rijbewijs, uitgereikt op 19 augustus 2017; en een doktersbriefje van de centrumarts waaruit blijkt dat u hartproblemen heeft en daarvoor medicatie neemt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het doktersbriefje dat u neerlegt ter staving van uw gezondheidsproblemen, moet er immers op worden gewezen dat dit document niet van die aard is dat het kan aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Dit betreft immers louter de mededeling dat u aan hartproblemen lijdt en een opsomming van de medicatie die u neemt. In het kader hiervan werd u toegestaan om uw puffer bij te houden tijdens de persoonlijke onderhouds die plaatsvonden op het Commissariaat-generaal (CGVS I p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

U verklaarde te vrezen door de Iraanse autoriteiten vervolgd te worden omdat u gevlucht bent van bij de Ettelaat van de Sepah. Aan de door u aangehaalde desertie kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Vooreerst dienen ernstige kanttekeningen gemaakt te worden bij uw tewerkstelling bij de Ettelaat van de Sepah. Zo dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende uw betrekking. U vermeldde nochtans wel dat u verschillende documenten had meegenomen naar Frankrijk, waaronder uw werkbadge, een loonfiche, documenten in verband met uw aanvraag voor uw pensioen om medische redenen, en het document waarin u de goedkeuring kreeg van de Ettelaat van de Sepah om Iran te verlaten (CGVS II p. 18). Deze documenten zouden allemaal in Frankrijk in beslag genomen zijn (CGVS I p. 17, CGVS II p. 18). Gevraagd of u nog aan andere documenten kon geraken, antwoordde u dat u die allemaal in uw ambtswoning in Iran in Ahwaz had laten liggen (CGVS II p. 20). Het is echter uiterst merkwaardig dat u geen enkele voorzorg genomen had om een back-up van uw documenten te voorzien die uw professionele activiteiten konden onderschrijven. U had daarenboven eenvoudigweg een kopie bij uw echtgenote kunnen achterlaten, zoals zij ook nog in het bezit is van uw shenasnameh (geboorteboekje) en kart-e melli (identiteitskaart) (CGVS II p. 20). Uw nalaten ter zake is des ter opmerkelijker daar u wel degelijk op de hoogte was van de strenge controleprocedures in het buitenland door Ettelaat. Dat u wist dat u zou opgewacht worden door personeel van Ettelaat, doch er niet bij had stilgestaan dat u uw documenten zou moeten inleveren (CGVS II p. 20, CGVS III p. 15), is, gezien uw beweerde kennis van de procedure van de Ettelaat wanneer werknemers naar het buitenland reisden (CGVS II p. 15), geenszins overtuigend. Dit is des te meer bevreemdend daar u beweerde dat u reeds vier jaren uw vertrek uit Iran aan het plannen was (CGVS I p. 17, CGVS III p. 9) en reeds in Iran besloten had in Europa internationale bescherming aan te vragen (CGVS II p. 17), waarbij u logischerwijze kon verwachten dat u documenten ter staving van uw relaas zouden worden gevraagd. Dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat u voor de Ettelaat van de Sepah werkte, ondermijnt dat ook de geloofwaardigheid van uw ambtsuitoefening. Daarenboven was uw niet eenduidig betreffende de namen van uw oversten bij de Ettelaat van de Sepah. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de directeur van uw bureau van de Ettelaat H. B. (...) heette en dat onder hem een persoon genaamd M. (...) stond, van wie u de voornaam niet kende (CGVS III p. 7). Later in het onderhoud beweerde u dan weer dat het hoofd van het bureau van Ettelaat H. M. (...) heet (CGVS III p. 11-12). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, verklaarde u dat u zich vergist had en dat de grote directeur H. B. (...) heet en de andere M. (...). Plots kon u eveneens toch de voornaam van M. (...) geven, namelijk A. (...) (CGVS III p. 12). Deze onsamenhangende verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Ook legde u vage verklaringen af over welke rang u precies bekleedde binnen de Sepah Pasdaran. Zo verklaarde u enerzijds dat u de 13e rang, zijnde de rang van Sarwan, had sinds uw aantreding bij de Bassij in 1378 (1999-2000). Meteen daarna verklaarde u pas gepromoveerd te zijn tot Sarwan in 1385 (2006-2007), op het moment dat u vast in dienst werd genomen. Nadien stelde u dan weer dat u bij benadering in 1391 of 1392 (2002-2003 of 2003-2004) gepromoveerd werd (CGVS III p. 6). Deze inconsistenties versterken de twijfels omtrent uw functie bij de Ettelaat van de Sepah. Gezien de bedenkingen omtrent uw tewerkstelling, komt logischerwijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, dat rechtsreeks aan uw dienstbetrekking gelieerd is, eveneens op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van uw veroordeling moet bovendien aan geloofwaardigheid inboeten door het feit dat u zelfs een van de kernstukken van uw relaas, namelijk het vonnis waarin u veroordeeld werd voor het opzettelijk bedrijven van een misdaad, niet kan neerleggen. U stelde in dit verband dat dit samen met uw andere documenten in beslag genomen werd bij uw aankomst in Frankrijk (CGVS III p. 14). Echter, bij het eerdere onderhoud op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd een opsomming te geven van alle documenten die toen in beslag werden genomen, en vermeldde u op geen enkel moment het vonnis (CGVS II p. 18). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u dit wel vermeld had, doch dat de tolk dit misschien niet vertaalde of de medewerker van het Commissariaat-generaal dit niet gehoord had (CGVS III p. 16). Echter, daar dit over een dermate belangrijk document gaat, kan deze uitleg geenszins worden weerhouden. Deze tegenstrijdigheid zet dan ook de geloofwaardigheid van uw veroordeling an sich op de helling.

Daarenboven zijn uw verklaringen doorspekt met tegenstrijdigheden en merkwaardigheden. Zo bent u niet eenduidig betreffende de datum waarin u uw gevangenisstraf uitzat. U stelde namelijk bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit gebeurde in de maand ordibesht (2) in 1391 (april – mei 2012) (CGVS I p. 12). Bij het tweede onderhoud heeft u het echter over het jaar 1392 of 1393 (2013-2014 of 2014-2015) (CGVS II p. 9). Bij het derde onderhoud heeft u het dan weer over 1391 (2012-2013) (CGVS III p. 10). U mag dan wel moeilijkheden hebben om exacte data te onthouden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 4), van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in uw leven mag redelijkerwijze

wel verwacht worden dan u in staat bent zich te herinneren in welk jaar die plaatsvond. Verder is het uiterst merkwaardig dat u bij het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken niets verteld heeft over de door u ondergane verkrachting en martelingen tijdens uw gevangenschap. U beweerde toen enkel dat u een man naar de Ettelaat van de Sepah had gebracht die door de agenten seksueel werd misbruikt (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24 januari 2017, vraag 3.5). Gevraagd naar de reden waarom u deze zaken, die de kern van uw relaas bevatten, niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, repliceerde u dat het u niet gevraagd werd (CGVS I p. 19-20). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden. Uit de notities van het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u wel degelijk de kans gekregen heeft om de grote lijnen van uw relaas uit de doeken te doen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de eerst mogelijke gelegenheid alle revelante feiten voor zijn verzoek meedeelt. Daarenboven zijn uw verklaringen betreffende de reden van uw veroordeling die ertoe geleid heeft dat u vijftien dagen in de gevangenis moest verblijven, geenszins consistent. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u veroordeeld werd omdat u uw wapen niet bijhad (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24 januari 2017 vraag 3.2). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u veroordeeld was omdat u uw collega die overleed tijdens een operatie niet voldoende beschermd had (CGVS I p. 13, 19, CGVS III p. 10). U verklaarde bovendien dat u uw wapen bij die operatie wel bij had (CGVS I p. 20). Daarnaast beweerde u dat u eens in voorhechtenis gezeten heeft omdat u uw wapen niet bijhad, doch dat u hiervoor niet veroordeeld werd en slechts 72 uren in de cel moest doorbrengen (CGVS I p. 20-21). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, stelde u dat het misschien verkeerd vertaald was en dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verteld had dat u vijftien dagen werd vastgehouden, maar niet verteld had voor welke reden (CGVS I p. 21). Het louter toeschrijven aan vertaalfouten is echter niet voldoende om vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Nog merkwaardiger is uw plotse uitspraak bij het derde onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u voor uw veroordeling een maand in voorhechtenis gezeten heeft en daar eveneens mishandeld en misbruikt werd (CGVS III p. 10-11, 13-14), zonder daar bij de eerdere onderhoudsop de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal met een woord over te reppen. Opnieuw kwam u bij confrontatie niet verder dan te repliceren dat hiernaar niet gevraagd werd bij eerdere onderhoudsop (CGVS III p. 14). Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de naam van de personen die u mishandeld hebben tijdens uw hechtenis. Waar u het bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal immers heeft over Z. R. M. (...) en V. M. (...) (CGVS I p. 19), beweerde u bij het derde onderhoud dat de namen van deze heren Z. R. M. (...) en A. M. (...) waren (CGVS III p. 10). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde u enkel dat het zeker A. (...) was en dat u niets wist over V. (...) (CGVS III p. 12). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten is echter niet afdoende om vastgestelde tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Bovenvermelde opmerkingen betreffende uw detentie en de mishandelingen die u daar onderging, nopen ertoe te besluiten dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden.

Ook uw verklaringen betreffende uw vertrek uit Iran en uw ontvangst in Frankrijk door afgevaardigden van de Ettelaat zijn geenszins consistent. Vooreerst beweerde u dat iemand met de naam D. (...) uw visum geregeld had voor Frankrijk en met u mee vloog (CGVS I p. 16). Het is echter frappant dat u diens voornaam niet spontaan kon geven, ofschoon u beweerde dat hij een vriend was van u (CGVS I p. 16). Pas nadat u gewezen werd op deze merkwaardigheid, stelde u dat zijn voornaam H. (...) was, maar dat u het zich niet kon herinneren (CGVS I p. 16). Ook bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat D. (...) zijn voornaam iets was als H. (...) of M. (...) (CGVS II p. 13). Echter, bij uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u dat de persoon die u geholpen had aan een ticket R. D. (...) heette (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24 januari 2017 vraag 3.5). Pas na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, stelde u het zich opnieuw te herinneren dat zijn naam inderdaad R. (...) was (CGVS II p. 13), wat echter geenszins overtuigt. Aangaande welke personen van de Ettelaat u opwachttten in Frankrijk zijn uw verklaringen evenmin consistent. Zo beweerde u bij het eerste onderhoud dat dit ging om A. S. (...), A. G. (...) en M. F. (...) (CGVS I p. 18). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat zij M. T. (...) en S. B. (...) heetten en dat u van de derde de naam niet wist (CGVS II p. 14). Toen uw uiteenlopende verklaringen aan u werden voorgelegd, beweerde u dat u de namen A. S. (...), A. G. (...) en M. F. (...) op voorhand gekregen had in Iran, net als de namen M. T. (...) en S. B. (...). U zou op voorhand te horen gekregen hebben dat enkele van deze personen u zouden opwachten. Op het moment dat u aankwam in Iran, hadden A. S. (...), A. G. (...) en M. F. (...) echter geen dienst, maar M. T. (...) en S. B. (...) wel (CGVS II p. 21). Deze verklaring mist echter elke geloofwaardigheid. Het raakt immers kant noch wal dat u op de vraag wie u opgevangen heeft in Frankrijk spontaan zou antwoorden met de personen van wie u de namen had doorgerekregen, maar die er niet waren, in plaats van met de personen die u effectief stonden op te wachten en die u ontmoet heeft. Daarbovenop verklaarde u aanvankelijk dat u met de heren die u opwachttten de dag na uw aankomst de tentoonstelling bezocht die u als smoes had opgegeven ter

verklaring van uw reis naar Europa (CGVS II p. 14). Even later beweerde u echter dat u de tickets voor deze tentoonstelling niet had en dat jullie nooit geweest zijn (CGVS II p. 16). Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u dat D. (...) de tickets bij zich had en dat hij nooit naar Frankrijk was gekomen en dat u niet weet wat er de dag na uw aankomst gebeurd is (CGVS II p. 16). Deze verklaring heft vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Voorts beweerde u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal reeds dat de autoriteiten voordien al naar het huis van uw zus in Qazvin gegaan waren om naar u en uw gezin te informeren (CGVS I p. 6). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat de Setad Khabari, de nieuwsafdeling van Ettelaat, bij uw zus kwam informeren in de periode tussen uw eerste en uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal. Dit was bovendien de reden waarom uw echtgenote en kinderen verhuisd zijn naar Karraj. U voegde hieraan toe dat dit de eerste keer was dat eender welke instantie van de autoriteiten langs kwam bij uw zus om naar informatie te vragen, voor zover u ervan op de hoogte was (CGVS II p. 4). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, kwam u niet verder dan een louter herhalen van uw laatste verklaring, wat echter niet volstaat om vastgestelde contradictie te weerleggen. Daarbovenop is het merkwaardig dat u de WhatsApp berichten die u ontving van de schoonfamilie van uw zus betreffende de aanhouding van uw schoonvader, wiste (CGVS II p. 5), ofschoon u reeds in België was en al bezig was met uw procedure. Dat u dermate belangrijk bewijsmateriaal zomaar zou wissen, is een erg onlogische handeling en ondergraaft nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot kan opgemerkt worden dat uw gedrag hier in België geenszins strookt met uw vrees voor de Iraanse autoriteiten. Zo is het uiterst merkwaardig dat u vanuit België nog het risico nam contact op te nemen met majoor H. (...), die tewerkgesteld is bij de Iraanse politie +10, om naar uw rijbewijs te informeren, ondanks dat de Iraanse politie naar u op zoek is (CGVS I p. 6, CGVS II p. 18-20). Dat u niet wist of ook de politie +10 op de hoogte gebracht werd, verklaart geenszins dat u alsnog het risico nam (CGVS II p. 20). Daarenboven blijkt dat u verschillende Facebookpagina's heeft onder uw eigen naam met herkenbare foto's van uzelf en waaruit duidelijk valt af te leiden dat u zich in België bevindt. Dit is des te meer merkwaardig daar u zelf aangaf dat de Iraanse autoriteiten ook burgers die zich in Europa bevinden kunnen liquideren (CGVS II p. 19-20, CGVS III p. 16). Toen dit aan u voorgelegd werd, stelde u dat in Iran niemand Facebook kan gebruiken omdat Facebook geblokkeerd wordt (CGVS III p. 16). Echter, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat de Iraanse autoriteiten de online activiteiten van Iraniërs in het buitenland monitoren. Van een gevlucht medewerker van de Ettelaat van de Sepah mag dan ook in het bijzonder verwacht worden dat er al het mogelijke gedaan wordt om deze persoon online te traceren. Het feit dat u niet op de hoogte bent van deze monitoractiviteiten en denkt dat de Iraanse autoriteiten uw verblijfplaats niet te weten kunnen komen via uw Facebookpagina, getuigt van uw gebrekkige kennis van de werkwijze van de Iraanse inlichtingendiensten en onderschrijft des te meer de ongeloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling bij de Ettelaat van de Sepah.

Al bovenstaande in acht genomen dient geconcludeerd te worden dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof gehecht kan worden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het feit dat u een aantal keren naar de kerk gegaan bent in België, evenmin een reden is om u internationale bescherming toe te kennen. U stelde dan wel dat u christen zou worden (CGVS I p. 15), er is echter geenszins sprake van een oprechte en blijvende interesse in het christendom, laat staan van een bekering. U beschouwt uzelf immers nog geen christen en u was bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 november 2017 reeds vier maanden niet meer naar de kerk gegaan (CGVS I p. 13-15). Daarenboven kon u zelfs de strekking van de kerk die u bezocht niet correct benoemen, maar had u het over 'portesta' (CGVS I p. 15). Daar u door een discussie tussen de personen die u naar de kerk brachten, niet meer in de kerk geraakte, en geen pogingen deed om op een andere manier vervoer te vinden of een andere kerk te zoeken (CGVS I p. 14-15), onderschrijft dan ook dat uw interesse in het christendom slechts zeer summier is.

Bijgevolg wordt u de internationale bescherming geweigerd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw Iraans rijbewijs, kart-e melli, shenasnameh en huwelijksboekje staven louter uw identiteit, herkomst en huwelijk met H. P. (...). Deze feiten worden op zich niet in vraag gesteld. Uw Belgisch rijbewijs is niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. Het doktersbriefje van de centrumarts bevestigt dat u hartproblemen heeft, doch ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende haar tewerkstelling bij de *Ettelaat* van de *Sepah*, stelt verzoekende partij dat “*zijn verklaring een begin van bewijs is*”, dat “*het niet vanzelfsprekend is om bewijzen voor te leggen*”

over de tewerkstelling bij Ettelaat” en dat “hij geen belang had om een kopie van deze stukken te maken omdat hij nooit de gedacht heeft dat bij zijn aankomst in Frankrijk deze documenten in beslag zal genomen worden door de medewerker van het regime”. Vervolgens citeert verzoekende partij passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, stellende dat hieruit duidelijk haar tewerkstelling bij de Ettelaat blijkt.

2.2.5.2. De Raad benadrukt evenwel dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. X). In casu verklaarde verzoekende partij dat zij verschillende documenten had meegenomen naar Frankrijk, waaronder haar werkbadge, een loonfiche, documenten in verband met haar aanvraag voor haar pensioen om medische redenen, en het document waarin zij de goedkeuring kreeg van de Ettelaat van de Sepah om Iran te verlaten (administratief dossier, stuk 5B, notities CGVS d.d. 28/05/2018, p. 18). Gezien zij zelf gewag maakt van tal van documenten die haar tewerkstelling zouden kunnen staven, is haar verweer dat “het niet vanzelfsprekend is om bewijzen voor te leggen over de tewerkstelling bij Ettelaat” niet ernstig. De Raad duidt erop dat verzoekende partij over deze documenten verklaarde dat deze allemaal in Frankrijk in beslag werden genomen (administratief dossier, stuk 5A, notities CGVS d.d. 23/11/2017, p. 17; notities CGVS d.d. 28/05/2018, p. 18). Andere documenten in verband met haar tewerkstelling zouden zich nog in haar ambtswoning in Iran in Ahwaz bevinden (notities CGVS d.d. 28/05/2018, p. 20). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat “hij geen belang had om een kopie van deze stukken te maken omdat hij nooit de gedacht heeft dat bij zijn aankomst in Frankrijk deze documenten in beslag zal genomen worden door de medewerker van het regime”, wijst de Raad op de terechte motivering in de bestreden beslissing dat de verklaring van verzoekende partij dat zij wist dat zij zou opgewacht worden door personeel van de Ettelaat, doch er niet bij had stilgestaan dat zij haar documenten zou moeten inleveren, geenszins overtuigend is gezien haar beweerde kennis van de procedure van de Ettelaat wanneer werknemers naar het buitenland reisden. Met de loutere herhaling dat zij er nooit aan gedacht zou hebben dat haar documenten in beslag zouden worden genomen door de medewerker van het regime, stelt verzoekende partij voormelde motivering geenszins in een ander daglicht. Het feit dat verzoekende partij geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat zij voor de Ettelaat van de Sepah werkte, zonder dat zij hiervoor een afdoende verklaring aanbrengt, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden ambtsuitoefening.

De Raad merkt bovendien op dat, waar verzoekende partij meent dat zij haar tewerkstelling bij de Ettelaat heeft aangetoond aan de hand van haar verklaringen, in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen worden gedaan waaruit blijkt dat ook de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar beweerde tewerkstelling niet konden overtuigen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet eenduidig was betreffende de namen van haar oversten bij de Ettelaat van de Sepah; en (ii) verzoekende partij vage verklaringen aflegde over welke rang zij precies bekleedde binnen de Sepah Pasdaran. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden tewerkstelling bij de Sepah verder ondergraven.

2.2.6.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in haar verklaringen over haar detentie en de mishandelingen die zij daar onderging, onderstreept verzoekende partij vooreerst dat haar detentie meer dan vijf jaar geleden plaatsvond en dat zij meermaals heeft aangegeven dat zij geheugenproblemen heeft. Wat betreft de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de verkrachting, meent verzoekende partij dat zij hiertoe de kans niet had tijdens het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, daar waar verzoekende partij gewag maakt van geheugenproblemen, verzoekende partij nalaat enig medisch attest bij te brengen ter staving van deze door haar beweerde geheugenproblemen. Zij beperkt zich dienaangaande dan ook tot blote beweringen en zij toont op geen enkele wijze aan dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verder wijst de Raad erop dat, daar waar verzoekende partij opmerkt dat haar detentie meer dan vijf jaar geleden plaatsvond, in de bestreden beslissing in dit verband reeds terecht wordt opgemerkt dat van een ingrijpende gebeurtenis als een detentie redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekende partij in staat is zich te herinneren in welk jaar die plaatsvond. Het loutere tijdsverloop sinds de

gebeurtenis kan dan ook geenszins een verklaring vormen voor het feit dat verzoekende partij niet eenduidig kan aangeven in welk jaar zij haar gevangenisstraf uitzat.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden bijgetreden in haar argument dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou hebben gehad om de door haar ondergane verkrachting en martelingen tijdens haar gevangenschap te vermelden. Immers, zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de notities van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gekregen om de grote lijnen van haar relaas uit de doeken te doen (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het einde van haar onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar bovendien nog gevraagd of zij nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van de door haar ondergane verkrachting en martelingen tijdens haar gevangenschap, is des te frappanter gezien het feit dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van haar verklaring dat de man die door haar werd gearresteerd vervolgens mishandeld werd, gevraagd werd of het vaker gebeurde dat er een arrestant mishandeld werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat zij zelfs in dergelijke context geen gewag maakt van het feit dat ook zij mishandeld werd tijdens haar detentie, is allerminst aannemelijk.

2.2.7.1. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij *“meer dan 25 keer naar de kerk gegaan is”*. Het is dan ook mogelijk dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, temeer nu uit *“het ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland”* blijkt dat activiteiten van Iraniërs in het buitenland in de gaten worden gehouden door het Iraans regime.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij het niet nader bepaald *“ambtsbericht van het ministerie van het buitenland van Nederland”* waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift en waaruit moet blijken dat de activiteiten van Iraniërs in het buitenland gevolgd worden door het Iraans regime niet bijbrengt. Hiermee kan dan ook geen rekening worden gehouden.

De Raad duidt erop dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Iran. Risico bij terugkeer”* van 25 oktober 2018 (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 2), geenszins blijkt dat de Iraanse autoriteiten de activiteiten van alle Iraniërs in het buitenland in de gaten houden. Hiertoe hebben zij geenszins de capaciteit. Vooral van personen die openlijk kritiek uiten op het huidige regime worden de activiteiten in het buitenland opgevolgd. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij aan dergelijk profiel beantwoordt. Evenmin brengt zij concrete aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar kerkbezoeken. Het loutere feit dat verzoekende partij een aantal keren naar de kerk is gegaan in België, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming. De Raad benadrukt hierbij nog de vaststellingen in de bestreden beslissing – dewelke door verzoekende partij niet *in concreto* worden weerlegd – dat de interesse van verzoekende partij in het christendom slechts zeer summier is en dat van een bekering tot het christendom geen sprake is.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 november 2017, 28 mei 2018 en 9 augustus 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT